

«Γιατί πιστεύω πως τούτος ο σύγχρονος κόσμος όπου ζούμε, ο τυραννισμένος από το φόβο και την ανησυχία, τη χρειάζεται την ποίηση. Η ποίηση έχει τις ρίζες της στην ανθρώπινη ανάσα – και τι θα γινόμασταν, αν η πνοή μας λιγόστευε;»

Ο Σεφέρης βραβεύτηκε για την προσωπική του συμβολή στην ποίηση και τη λογοτεχνία και όπως ο ίδιος θεωρεί και αναφέρει στην ομιλία του, για την προσπάθειά του «σε μια γλώσσα περιλάλητη επί αιώνες».

Ειδικότερα, στο συγκεκριμένο απόσπασμα, ο ίδιος ο ποιητής αναφέρεται κατ' εξοχήν στην ποίηση και την ωφέλειά της για το ανθρώπινο γένος. Αυτή η ιδιαίτερη αναφορά αποδίδεται στον λογοτεχνικό αυτό κλάδο που απασχόλησε τον ίδιο τον Σεφέρη, γενιές καλλιτεχνών και ποιητών και χιλιάδων ακόμα ανθρώπων που συνεχίζουν και θα συνεχίζουν να προβληματίζονται γύρω από την ποίηση και τον ξεχωριστό, μαγικό κόσμο που κρύβει μέσα της. Η απαρχή της ανάγεται ως την πρωτόγονη κατάσταση του ανθρώπου. Από τα πρώτα βήματά της, στοχεύει στην ερμηνεία των ανθρώπινων βιωμάτων. Αυτός είναι άλλωστε και ο λόγος για τον οποίο άλλοτε γίνεται επική και άλλοτε λυρική.

Συγκεκριμένα για τον Έλληνα η ποίηση είναι συνυφασμένη με τις πιο μεγάλες, αλλά και τις πλέον κρίσιμες ώρες της ιστορικής του πορείας. Για παράδειγμα μέσα από την θρησκευτική ποίηση ο ελληνικός λαός κράτησε επαφή με το Θεό, ενώ μέσω της επικής ποίησης κράτησε επαφή με την πατρίδα και την ελευθερία του. Η ποίηση ως μέσο έκφρασης και ενότητας του πνεύματος, προϋποθέτει την σφαιρική αντίληψη, γνώση και αντιμετώπιση της ζωής. Αυτός είναι και ο λόγος που ο Σεφέρης την παρομοιάζει με την ανθρώπινη ανάσα. Εάν σταματήσουμε να αναπνέουμε, συνεπώς θα σταματήσουμε να ζούμε, κατά τον ίδιο τρόπο εάν σταματήσει η δημιουργία νέων ποιητικών καλλιτεχνημάτων, η γλώσσα μας δεν θα μπορέσει να εξελιχθεί, να διαδοθεί, αλλά και η ιστορία μας θα μείνει στάσιμη δίχως ουσία και προοπτική, καθώς τα ιστορικά γεγονότα δεν θα μπορούν να καταγραφούν στον ποιητικό λόγο και να αντιμετωπιστούν με μία άλλη ματιά.

Η σημασία που δίδεται στο συγκεκριμένο απόσπασμα για το βάθος της εθνικής μας ποίησης είναι υψίστης σημασίας. Γι' αυτό ο ποιητής έμμεσα προσκαλεί όλους τους νεαρούς πολίτες να συνειδητοποιήσουν πως πρέπει να υπάρχει κάποια εξελικτική πορεία στην πατρίδα μας και να ευαισθητοποιηθούν γύρω από το θέμα αυτό, ώστε να ευνοήσουν τον κλάδο της ποίησης και πάντα να προπορεύουν την αξία της.

«Η συμπεριφορά του ανθρώπου δεν μοιάζει να έχει αλλάξει βασικά. Και πρέπει να προσθέσω πως νιώθει πάντα την ανάγκη ν' ακούει πάντα τούτη την ανθρώπινη φωνή που ονομάζουμε ποίηση».

Ο ποιητής στο συγκεκριμένο απόσπασμα εστιάζει το κέντρο της προσοχής στη διαχρονική αίγλη της ποίησης καθώς και στην επίδρασή της στην ανθρώπινη ζωή. Σύμφωνα με τις μεταβολές που κατακλύζουν καθημερινώς τον κόσμο και μέσα στη δίνη των διεθνών ανακατατάξεων διακυβεύεται το μέλλον της ποίησης που παρ' όλα αυτά κατάφερε μέσω του ξεχωριστού της λόγου να κρατήσει τους ανθρώπους ενωμένους και να τονώνει το εθνικό τους αίσθημα. Ανθρώπινοι κυρίως παράγοντες οφείλονται για την απώλεια της αξιοπρέπειας της ποίησης στη σύγχρονη κατά τον

ποιητή εποχή, όμως η ίδια αναγεννάται, δηλώνοντας κάθε φορά την अपαραμίλλη δύναμή της.

Ο άνθρωπος όμως και πάλι είναι αυτός που την επαναφέρει στη ζωή, γιατί ο ίδιος ψυχικός του κόσμος την αποζητά. Μπορεί προσωρινώς να την παραμελεί, όμως ποτέ δεν την ξεχνά γιατί αυτό βασικά είναι το μέσο έκφρασής του. Προ-απαίτηση της ποίησης είναι ο αγώνας του ίδιου του ποιητή για την εύρεση και την ολοκλήρωση της αλήθειας, όπως αυτός την εισπράττει και την αισθάνεται στον καιρό του. Στα πλαίσια αυτά δρα ως κατευθυντήρια δύναμη που ωθεί τον ποιητή στα δικά μας μονοπάτια έκφρασης. Δηλαδή η εύρεση των κοινών κανόνων και νόμων που διέπουν τον αγώνα ενός λαού και η έκφραση της πνευματικής και πολιτισμικής του ταυτότητας είναι πρωταρχικό μέλημα της ποίησης, κάτι που έρχεται σε αντιπαράθεση με την παγκοσμιοποίηση.

Ο Σεφέρης από δικής του πλευράς, αναπλάθει αυτές τις σκέψεις στο μυαλό του και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δεν θα υπήρχε άνθρωπος με ολοκληρωμένη προσωπικότητα δίχως την ύπαρξη της ποίησης. Διότι η ποίηση είναι ο ίδιος ο τρόπος ζωής και σκέψης, δεν είναι ξεκομμένη από την καθημερινότητα, δε διαβάζεται απλώς, αλλά απαγγέλλεται σε στίχους, στο θέατρο, στο δρόμο, ...στις συναθροίσεις φίλων. Γιατί ο λαός που δεν γνωρίζει ν' απαγγέλει τους στίχους των ποιητών του, είναι λαός ανέκφραστος, είναι λαός νεκρός.

«Σ' αυτό τον κόσμο, που ολοένα στενεύει, ο καθένας μας χρειάζεται όλους τους άλλους. Πρέπει ν' αναζητήσουμε τον άνθρωπο όπου και να βρίσκεται».

Ο σύγχρονος κόσμος είναι πολύμορφος, περίπλοκος, γεμάτος ανταγωνιστικές τάσεις και αντιθέσεις. Ταυτόχρονα όμως σε αυτόν κυριαρχεί η έννοια της αλληλεπίδρασης και της αλληλεξάρτησης. Ο άνθρωπος που κατοικεί σε αυτόν, ο πολυάσχολος, ο αποχαυνωμένος, ο προσηλωμένος κατ' εξοχήν στα δικά του προβλήματα, αδυνατεί να κοιτάξει γύρω του, να αντικρίσει την πραγματικότητα. Οι πιέσεις και οι υποχρεώσεις της καθημερινότητας δρουν εξαναγκαστικά για τον ίδιο και καταδυναστεύουν το μυαλό του. Με αυτόν τον τρόπο οδηγούμαστε σε ένα σύγχρονο μοτίβο ζωής το οποίο αρμόζει στις τάσεις του νέου κόσμου, όπου ο καθένας δρα ξεχωριστά, αφοσιώνεται στις εργασίες του και ενδιαφέρεται μόνο για την πρόοδό του και για την επίλυση των προσωπικών προβλημάτων του.

Σε αυτό το σημείο η παραπάνω, αποφθεγματικού χαρακτήρα φράση του Σεφέρη, αναδεικνύει πως μπορούμε να επανενώσουμε τους κρίκους της χαμένης αλυσίδας της ανθρωπότητας και να πολεμήσουμε από κοινού κατά της αποξένωσης και της αλλοτρίωσης των ανθρωπίνων σχέσεων. Ο ποιητής κρούει τον κώδωνα του κινδύνου, αφήνοντάς μας να καταλάβουμε πως πλέον έχουμε υπερβεί τα όρια, οδηγώντας μας σε ένα ενιαίο σύνολο. Θα πρέπει να κατανοήσουμε την έννοια του ανθρωπισμού, καθώς επίσης να μάθουμε να συνυπάρχουμε με τους υπόλοιπους γύρω μας δημιουργώντας μια κοινωνία αλληλεπίδρασης. Με την παρουσία των ομοίων μας στο πλευρό μας θα νιώσουμε πιο δυνατοί, έτοιμοι να αναζητήσουμε την αλήθεια σε όλο της το μεγαλείο όπου και αν βρίσκεται. Με αυτόν τον τρόπο, στην αναδιάρθρωση της κοινωνίας μας θα συμβάλουν καινοτόμες προσωπικότητες που δεν θα επηρεάζονται αρνητικά από τους ομοίους τους ούτε θα εξευτελίζουν την προσωπικότητά τους χάνοντας την αίσθηση του ιδανικού, αλλά θα συντελούν ως προς την αναδιαμόρφωσή της.

Η παραπάνω φράση αποτελεί ένα ακόμη παράδειγμα που επιδεικνύει το βάθος της ποίησης και την επικαιρότητά της. Η απήχηση του ποιητή στην σύγχρονη κοινωνία είναι εξαιρετικά ωφέλιμη καθώς αφυπνίζει τους ανθρώπους να αναζητήσουν την αλήθεια , να αναζητήσουν τη ζωή, να αναζητήσουν τον άνθρωπο.

Παπανικολάου Αιμιλία, Γ'1 Γυμνασίου